

בן יוסף, ויהא שלשלת דתרווייהו, פההוא זמנא דחזא
בלעם בנבואה דיליה, דהכי מתקשרי תרין משיחין
ברעינא מהימנא, בתלת אבהן, בגלותא בתראה.

פתח ואמר, (במדבר כג) לא הביט און פיעקב ולא ראה
עמל בישראל יי אלהיו עמו ותרועת מלך בו.
וכלא לקימא קרא, (ישעיה נד) וברחמים גדלים אקבצף.
בההוא זמנא מתברין קליפות, דהוו מסחרין
לשכינתא. מיד אתגליא אבנא חדא מתלת אבנין,
דאינון סגולתא. דעליהו אתמר, (יחזקאל א) ויהי
בשלישים שנה, ואינון ייי. ברביעי, אבנא רביעאה.
(דף רמ"ז ע"א) בחמשה לחדש, אבנא חמשאה.
לקבליהו, ויקח דוד (שמואל א יז) חמשה חלקי אבנים
מן הנחל. ואינון לקבליהו חמש תיבין, דאינון שמע
ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה.

ואני בתוך הגולה, (יחזקאל א) דא שכנינתא, פה קדשא
בריך הוא אחד. ו' בתוספת ואני, הוא נהר,
צדיק חי עלמין. (בראשית ב) ונהר יצא מעדן להשקות
את הגן, מאי עדן. דא בינה, נהר דנפיק מנה, דא ו',
בן י"ה, דרגא דרעינא מהימנא, ורעינא מהימנא, נפיק
מאימא עלאה, ואתפשט בשית ספיראן עד צדיק,
ומניה אשקי לגנתא (דעדן), דאיהי שכנינתא.

מאי פכ"ר. כ', פתר. ב', בינה. ר', ראשית חכמה.
כתר בימינא, חכמה בשמאלא, בינה
באמצעיתא. רכב לעילא לעלת העלות. עשר ספיראן
פלהו, אתפללו בנהר, דאיהו אתפשט עד צדיק,
דאיהו כל, פליל פלא. ובגיניה אוקמוה, (דניאל ד) אילנא
רפא ותקיף, ומזון לכלא ביה. מגיה תליא כלא. פד
חמא שכנינתא מגו קליפין, חזא עמה עשר ספירין.
(ע"כ רעיא מהימנא). (ס"א ובחבורא קדמאה)

זהר:

סלת למנחה, לאעלאה להאי סלת, קמי
מלפא עלאה למנחה. בין תרין דרועין.

של שניהם כאותו זמן שראה בלעם
בנבואתו, שפך מתקשרים שני
משיחים ברועה הנאמן בשלשה
אבות בגלות האחרונה.

פתח ואמר, (במדבר כג) לא הביט און
פיעקב ולא ראה עמל בישראל ה'
אלהיו עמו ותרועת מלך בו. והכל
לקים הפסוק (ישעיה נד) וברחמים
גדלים אקבצף. באותו זמן נשפרות
הקלפות שהיו מסוככות לשכינה.
מיד מתגלית אבן אחת משלש
אבנים, שהן סגולתא, שעליהן נאמר
(יחזקאל א) ויהי בשלישים שנה, והן ייי.
ברביעי - אבן רביעית. בחמשה
לחדש - אבן חמישית. כנגדן ויקח
דוד (שמואל א-א יז) חמשה חלקי אבנים
מן הנחל. ואלו לעמתם חמש תבות,
שהן: שמע ישראל יהו"ה אלהינו
יהו"ה.

ואני בתוך הגולה (יחזקאל א) - זו
שכינה, פה הקדוש ברוך הוא אחד.
אותו' בתוספת ואני - הוא נהר, צדיק
חי העולמים. (בראשית ב) ונהר יצא
מעדן להשקות את הגן. מהו עדן?
זו בינה. נהר שיוצא ממנה זו ו', בן
י"ה, דרגה של הרועה הנאמן,
והרועה הנאמן יוצא מאמא העליונה,
ומתפשט בשש ספירות עד צדיק,
וממנו משקה לגן (של עדן), שהיא
השכינה.

מהו פכ"ר? כ' - פתר. ב' - בינה. ר' -
ראשית חכמה. פתר בימין, חכמה
בשמאל, בינה באמצע. רכב לעליון,
לעלת העלות. עשר הספירות פלן
נכללו בנהר, שהוא מתפשט עד צדיק
שנקרא כל, פולל הכל. ובגללו
פרשוהו (דניאל ד) אילן גדול ותקיף,
ומזון לכלם בו. ממנו תלוי הכל. כאשר
ראה השכינה מתוך הקלפות, ראה
עמה עשר ספירות. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר

סלת למנחה, להעלות לזאת הסלת
לפני המלך העליון למנחה בין שתי
דרועות.

רעיא מהימנא

ובחבורא קדמא, אמר רעיא מהימנא, מהאי אשתמודע, הני מילין סתימין אינון, וצריך למפתח לון קמי חבריאי, אברהם יצחק דתקיננו שחרית ומנחה, אתמר עליהו, (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ, דא יצחק. וימיני טפחה שמים, דא אברהם דדרגין דלהון חסד ופחד. דאתמר עליהו (ישעיה סב) נשבע יי בימינו, ובזרוע עזו, אינון תרין דרועין דמלפא, דאיהו יהו"ה, עמודא דאמצעייתא. סלת דיליה, דא שכנינתא תתא, נהורא דיליה, סלת נקיה מסטרוי בלא פגימו דחשוכא, ובלא תערובת חשוכא כלל. דהכי אינון חשוכין עם נהורין, כבר קדם מוץ ותבן.

ובחוביהון דישראל, מתערבין חשוכין בנהורין, וכגוונא דדש בר נש תבואה, ולבתר איהו בורר לה, כבורר אוכל מתוף פסולת. כף ישראל, צריך למעבד ברוחיהון, פד אתערב בהון חשוכין. ורזא דמלה, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. דבהכי אתבר חשוכא, דאיהו יצר הרע, דמכסי על רוחא, כמוץ דמכסה על חטה. או כענן, דמכסה על שמשא, ולא מנח ליה לאנהרא.

ובזמנין דחשף, דאיהו יצר הרע, מכסה על יצר הטוב, דאיהו אור. איהו כמאן דתפיס בבית האסורין דיצר הרע. ואוף הכי, פד יצר הטוב איהו תפיס ברשו דיצר הרע, הכי אינון תפיסין חיילין דיצר הטוב, ברשו דחיילין דיצר הרע. ובזמנא דיתבר בר נש רוחיה, בכל אברין דיליה, קדם יהו"ה, מה כתיב. (ישעיה מט) לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשף הגלו.

אבל שכנינתא איהי סלת נקיה, דלית חשוכא וקבלא כיל לאתערבא בה. איהי כגפן, דלא מקבלא יצר הרע. ובזמן שישראדם רוחו בכל איבריו לפני יהו"ה, מה כתוב? (ישעיה מט) לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשף הגלו.

רעיא מהימנא

בחבור הקדמון, אמר הרועה הנאמן, מפאן נודע אלו דברים סתומים הם, וצריך לפתח אותם לפני החברים. אברהם ויצחק שתקנו תפלת שחרית ומנחה, נאמר עליהם, (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ - זה יצחק. וימיני טפחה שמים - זה אברהם. שהדרגות שלהם חסד ופחד, שנאמר עליהם (שם סב) נשבע ה' בימינו ובזרוע עזו. אלו שתי זרועות המלך, שהוא יהו"ה, העמוד האמצעי. הסלת שלו זו השכינה התחתונה, האור שלו סלת נקיה מצדו בלי פגם של חשף ובלי תערובת חשף כלל. שפך הם חשף עם אור, כמו דגן בפני מוץ ותבן.

ובחטאיהם של ישראל מתערבים חשף ואור, וכמו שאדם דש תבואה ולבסוף הוא בורר אותה כבורר אכל מתוף פסולת - כף ישראל צריך לעשות ברוחם כאשר מתערב בהם חשף. וסוד הדבר - (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. שבכף נשבר החשף, שהוא יצר הרע, שמכסה על הרוח כמו מוץ שמכסה על החטה, או כמו ענן שמכסה על השמש ולא מניח לו להאיר.

ובזמן שחשף, שהוא יצר הרע, מכסה על יצר הטוב, שהוא אור, הוא כמי שאסור בבית האסורים של יצר הרע. ואף כף, כאשר יצר הטוב הוא אסור ברשות יצר הרע, כף הם אסורים החילים של יצר הטוב ברשות החילים של יצר הרע. ובזמן שישראדם רוחו בכל איבריו לפני יהו"ה, מה כתוב? (ישעיה מט) לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשף הגלו. היא כמו גפן שאינה

הרפכה ממין אתרא, דלאו איהי מינה. והאי סלת בין דרועי מלכא איהי יתבא, בלולה בשמן כתיב. (ע"כ רעיא מהימנא).

מקבלת הרפכה ממין אחר שאינו מינה. וזו הסלת בין זרועות המלך היא יושבת, בלולה בשמן כתיב. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

ובחבורא קדמאה) בלולה בשמן כתיב, בשמן - באותו שמן שנמשך ויוצא מלמעלה. אמר רבי שמעון, יפה אמרת. אבל מהו כתיב? אלא סוד עליון הוא. שפיון שהוא שמן, מהו כתיב? אלא רמז הוא שהוא רומז לשמש בנקבה, להמשיך אצלה שמן כתיב כמו שראוי לה, לא היתה אלא כתיב (אלא סוד עליון הוא, שהוא רומז להמשיך אצלה שמן כתיב כמו שראוי לה), להוציא מזיתים, שהם אברי הגוף, ולהמשיך אותה המשכה מלמעלה בכל איבר ואיבר. (לא היה אלא כתיב).

ובחבורא קדמאה) בלולה בשמן כתיב, ביה הוא שמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון, יאות אמרת. אבל מאי כתיב. אלא רזא עלאה איהו. דכיון דאיהו שמן, מאי כתיב. אלא רמז הוא דקא רמיז לשמשא בנוקבא, לאנגדא לגבה שמן כתיב כדקא יאות לה, לא הוי אלא כתיב (ס"א אלא רזא עלאה הוא, דקא רמיז לאנגדא לגבה שמן כתיב כדקא יאות לה), לאפקא מזיתים, דאינון שייפין דגופא, ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא, בכל שייפא ושייפא. (לא הוי אלא כתיב).

וצדיק איהו דכתיש (דף רמ"ז ע"ב) כתישין, ואפיק מפל אינון שייפין עלאין, דאינון זיתין קדישין, משח רבו בתיאובתא שלים, לגבי נוקביה. ואי לא כתיש, לא יפוק ההוא משכא, אלא בלא תיאובתא דשייפין, וההוא נגידו, לא אתהגי מניה נוקבא, ולא הוי כדקא יאות, עד דתהא בלולה מניה מפל שייפין. ועל דא בלולה בשמן כתיב, לאתהנאה ולאתזנא מניה. (אמר רעיא מהימנא).

זהר

ובחבור קדמון) בלולה בשמן כתיב, בשמן - באותו שמן שנמשך ויוצא מלמעלה. אמר רבי שמעון, יפה אמרת. אבל מהו כתיב? אלא סוד עליון הוא. שפיון שהוא שמן, מהו כתיב? אלא רמז הוא שהוא רומז לשמש בנקבה, להמשיך אצלה שמן כתיב כמו שראוי לה, לא היתה אלא כתיב (אלא סוד עליון הוא, שהוא רומז להמשיך אצלה שמן כתיב כמו שראוי לה), להוציא מזיתים, שהם אברי הגוף, ולהמשיך אותה המשכה מלמעלה בכל איבר ואיבר. (לא היה אלא כתיב).

הצדיק הוא שכותש כתישות, ומוציא מפל אותם איברים עליונים, שהם זיתים קדושים, שמן המשחה, בתשוקה שלמה לגבי הנקבה. ואם לא יכתש, לא יצא אותו השמן, אלא בלי תשוקת האיברים. ואותו שפע לא תהנה ממנו הנקבה, ולא יהיה כמו שראוי עד שתהיה בלולה ממנו מפל האיברים. ועל זה בלולה בשמן כתיב, להנות ולהיות נזונה ממנו.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, פמה מתיקין מילך, ודאי אתמר הכא, בלולה בשמן כתיב. ואתמר התיב, באורייתא דבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד אית רזא תננינא, בלולה בשמן כתיב. ודאי לאו אורייתא איהי בלולה. אלא למאן דסביל פמה מכתשין בגינה. פמה דאוקמוה מארי מתניתין, דלית אורייתא מתקנימת, אלא במי שממית גרמיה עליה. ועוד אמרו,

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, מנורה הקדושה, פמה מתוקים דכריך. ודאי נאמר כאן בלולה בשמן כתיב, ונאמר שם בתורה שבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד יש סוד שני, בלולה בשמן כתיב - ודאי אין התורה היא בלולה אלא למי שסובל פמה יסורים בשבילה,

בזמן שאַתָּה מְכַתֵּת רַגְלֶיךָ מִמְדִּינָה לְמְדִינָה, תִּזְכֶּה לְרֹאוֹת פְּנֵי שְׂכִינָה.

כְּמוֹ שֶׁפָּרְשׂוּהָ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׂאִין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֲלֵא בְּמִי שֶׁמָּמִית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ. וְעוֹד אָמְרוּ, בְּזִמְן שֶׁאַתָּה מְכַתֵּת רַגְלֶיךָ מִמְדִּינָה לְמְדִינָה, תִּזְכֶּה לְרֹאוֹת פְּנֵי שְׂכִינָה.

וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית, דָּא הוּא דְמְקַיִים פֶּת בְּמַלְח תְּאֵכֵל, (יחזקאל ד') וּמִים בְּמִשְׁוֹרָה תִּשְׁתֶּה. וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נג) וְהוּא מַחְלֵל מִפְּשַׁעֲנֵנוּ מִדְּכָא מְעוֹנְתֵינוּ. וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית, דָּא צְדִיק חֵי עֲלָמִין, דְּנִגְיֵד טַפִּין קְדִישִׁין, דְּאִינוּן פְּרוּרִין בְּזִיתִים, מִמּוֹחָא עֲלָא, דְּאִינוּן חַד עֲשְׂרוֹן לְקַבֵּל י'. וְשְׁנֵי עֲשְׂרוֹנִים, י' י'. וְשְׁלֹשָׁה עֲשְׂרוֹנִים לְפָר, י' י' י'. וְאִינוּן עֲשְׂרוֹן לְכַבֵּשׁ, וְכ' עֲשְׂרוֹנִים לְאֵיל, וְשְׁלֹשָׁה עֲשְׂרוֹנִים לְפָר.

וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית - זֶהוּ שְׂמֻקִּים פֶּת בְּמַלְח תְּאֵכֵל (יחזקאל ד') וּמִים בְּמִשְׁוֹרָה תִּשְׁתֶּה. וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית - זֶהוּ שְׂכָתוּב (ישעיה נג) וְהוּא מַחְלֵל מִפְּשַׁעֲנֵנוּ מִדְּכָא מְעוֹנְתֵינוּ. וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית - זֶה צְדִיק חֵי הָעוֹלָמִים שְׁמוֹשֵׁף טַפּוֹת קְדוּשׁוֹת, שֶׁהֵן פְּרוּרִים בְּזִיתִים, מִהַמַּחַם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהֵם עֲשְׂרוֹן אֶחָד כְּנֶגֶד י'. וְשְׁנֵי עֲשְׂרוֹנִים - י' י'. וְשְׁלֹשָׁה עֲשְׂרוֹנִים לְפָר - י' י' י'. וְהֵם - עֲשְׂרוֹן לְכַבֵּשׁ, וְשְׁנֵי עֲשְׂרוֹנִים לְאֵיל, וְשְׁלֹשָׁה עֲשְׂרוֹנִים לְפָר.

וְרֹזָא דְמִלָּה אָמְרוּ בְּתַעֲנִיּוֹת, אִין טַפְּה יוֹרְדַת מְלַמְעָלָה, שְׂאִין עוֹלִין כְּנֶגְדָּה טַפִּיִּים. וְאִינוּן בְּרֹזָא דָּא וְרַמְיֵזוּ דִּילְהוֹן לְקַבֵּל תְּלַת מוֹחִין. חַד מַחַם הַזְּכָרוֹן. תְּנַיִנָא מַחַם הַמַּחְשְׁבָה. תְּלִיתָא מַחַם הַדְּמִיוֹן. הַדְּמִיוֹן וְהַזְּכָרוֹן סְלִקִין מִן לְבָא הַמַּחְשְׁבִית נַחְתָּא עַל לְבָא וּמְקַבְּלִין לָהּ עֲלֵיהוּ כְּמִלְכָא, בְּגִין דְּהָאִי אָדָם, דְּאִיהוּ מַחְשְׁבָה, דְּרַכִּיב וְשְׁלִיט עַל חֵינְא תְּלִיתָא וְנַחֲתִית עָלָה לְגַבֵּי תְּרִין חֵינְוֹן וּפְתַחֲתִין גְּדַפְיָהוּ לְקַבֵּל לָהּ כְּגוֹן חוֹלָם עַל צִירֵי אֲתַעֲבִיד סְגוּלְתָא וְדָא כְּתָר עֲלִיוֹן עַל חֲכָמָה וּבִינָה.

וְסוּד הַדְּבָר אָמְרוּ בְּתַעֲנִיּוֹת, אִין טַפְּה יוֹרְדַת מְלַמְעָלָה שְׂאִין עוֹלוֹת כְּנֶגְדָּה טַפִּיִּים. וְהֵם בְּסוּד זֶה: וְהֲרַמְזוּ שְׁלֵהֵן כְּנֶגְדֵי שְׁלֹשָׁה מַחֲוִין. אֶחָד - מַחַם הַזְּכָרוֹן. שְׁנֵי - מַחַם הַמַּחְשְׁבָה. שְׁלִישִׁי - מַחַם הַדְּמִיוֹן. הַדְּמִיוֹן וְהַזְּכָרוֹן עוֹלִים מִן הַלֵּב. הַמַּחְשְׁבָה יוֹרְדַת עַל הַלֵּב, וּמְקַבְּלִים אוֹתָהּ עֲלֵיהֶם כְּמִלְכָּה, מִשׁוּם שֶׁזֶה הָאָדָם, שֶׁהוּא מַחְשְׁבָה, שְׂרוּכָב וְשׁוֹלֵט עַל חֵינְא שְׁלִישִׁית, וְיוֹרְדַת עָלֶיהָ אֲצֵל שְׁתֵּי חֵינְוֹת, וּפּוֹתְחִים כְּנַפְיָהֶם לְקַבֵּל אוֹתָהּ כְּמוֹ נְקוּד חוֹלָם עַל צִירֵי - נַעֲשֶׂה סְגוּלְתָא, וְזֶה כְּתָר עֲלִיוֹן עַל חֲכָמָה וּבִינָה.

עֲשְׂרוֹן וְשְׁנֵי עֲשְׂרוֹנִים, רַמְיֵזִין לְתַלַּת חֵינְוֹן דְּמַרְכְּבָתָא עֲלָא. דְּאִינוּן: גְּדֻלָּה, גְּבוּרָה, תְּפָאֲרַת. שְׁלֹשָׁה עֲשְׂרוֹנִין, רַמְיֵזִין: לְנֻצַחַת, הוֹד, יְסוּד. מַרְכְּבַת הַמִּשְׁנָה. רְבִיעִית הַהִין: דָּא מְלָכוֹת קְדִישָׁא, ה' רְבִיעֵאָה מִן שֵׁם יְהוָה. דְּאִיהוּ אַרְבַּע אַנְפֵי אָדָם. (ע"כ רעיא מהימנא). (ובחבורא קְדַמָּא).

עֲשְׂרוֹן וְשְׁנֵי עֲשְׂרוֹנִים רומזים לשלש חיות של המרכבה העליונה, שהן: גדלה, גבורה, תפארת. שלשה עשרונים רומזים לנצח, הוד, יסוד. מרכבת המשנה. רביעית ההין - זו מלכות הקדושה, ה' רביעית משם יהו"ה, שהוא ארבע פני אדם. (ע"כ רעיא מהימנא).

(ובחבור קדמון).

זָהָר

זָהָר:

רְבִיעִית הַהִין, רַגְלָא רְבִיעֵאָה לְכַרְסֵיָא עֲלָא, וְאִיהוּ עוֹלָה תְּמִיד יוֹם יוֹם עַד מַחְשְׁבָה עֲלִיוֹנָה שְׂאִין לָהּ

רְבִיעִית הַהִין, רַגְלָא רְבִיעֵאָה לְכַרְסֵיָא עֲלָא, וְאִיהוּ עוֹלָה תְּמִיד